Once Mahaperiyava was explaining Shivanandalahari sloka **aṅkolaṃ nijabīja santatih**, to a group of devotees blissfully in his distinct, great style with intermittent silence. In the midst, a devotee got up and asked Mahaperiyava the following question, "Sri Ramana Maharishi had selected ten slokas of Shivanandalahari and advised everybody to recite them daily. The first sloka is aṅkolaṃ nijabīja santatir and the slokas are not in the same order as given in the book. Would it be alright to recite the slokas in the order that the Maharishi had advised? Or should one follow the order in the book?"

Mahaperiyava's replied, " Advise from Mahans is always based on what they have understood to be the best and hence it is not wise to analyze what is right. Their advice is accepted and followed by elders. There is a sloka that mentions this order of ten slokas." Then Periyava thought about that sloka briefly and started reciting the following sloka.

अं - भक् - जन - घटो - वक्ष: गुहा - नर - गभी - वटु: ।
आद्या - दश शिवानन्दलहरी श्लोकसूचिका ॥

अङ्कोलं निजबीज सन्ततिरयस्कान्तोपलं सूचिका
साध्वी नैज विभुं लता क्षितिरुहं सिन्धुस्सरिद् वल्लभम् ।
प्राप्नोतीह यथा तथा पशुपतेः पादारविन्द-द्वयं
चेतो-वृत्तिरुपेत्य तिष्ठति सदा सा भक्तिरित्युच्यते ।।61।।

Just as here, the seeds of the ankola tree go and attach themselves to the tree

Like the iron needle reaches for the load stone, Like the chaste woman to her lord,

Like the tender creeper to the tree, Like the river (runs) to the ocean,

Even so, if the flow of the mind reaches the lotus feet of the lord Pasupathi,

And remains there always, then that state is called Bhakti.

அங்கோலம் (ஏறழிஞ்சல்) எனப் பெயர் பெற்ற மரத்தை அதனுடைய விதை வரிசைகளும்,
இரும்புக்காந்தக்கல்லை ஊசியும், தன்னுடைய கணவனை பதிவ்ரதையான பெண்ணும்,
மரத்தை கொடியும், கடலை நதியும் எவ்விதம் இந்த உலகில் அடைகிறதோ அவ்விதம்

மனதின் நாட்டமும் பசுபதியின் பாதத்தாமரைகள் இரண்டையும் அடைந்து, எப்பொழுதும் சஞ்சலமில்லாமல் நிலைபெற்றிருந்தால், அதுவே பக்தி எனப்படும்

भक्तिर्महेश पद-पुष्करमावसन्ती
कादम्बिनीव कुरुते परितोष-वर्षम् ।
सम्पूरितो भवति यस्य मनस्तटाकः-
तज्जन्म-सस्यमखिलं सफलं च नान्यत् ।।76।।

The devotion to the great lord, lives in the sky of the Lord's feet,
And like clusters of clouds gives out the sweet rain,
And those whose lake of the mind, gets filled up by this rain,
The crop of his whole life, becomes greatly profitable. How else could it be?

பக்தியானது மஹேஸ்வரனின் பாதம் என்கிற ஆகாசத்தில் இருந்துக்கொண்டு மேகங்களின் கூட்டத் தைப் போல் ஆனந்தமழை பொழிகிறது. எவனுடைய மனம் என்கிற குளம் அதனால் நிரப்பப்படுகிறதோ, அவனுடைய ஜன்மம் என்கிற பயிர் முழுப் பயனை அடைகிறது. மற்ற எதுவும் அடைவதில்லை

जनन-मृति-युतानां सेवया देवतानां
न भवति सुखलेश: संशयो नास्ति तत्र ।
अजनिममृत रूपं साम्बमीशं भजन्ते
य इह परम सौख्यं ते हि धन्या लभन्ते ।।83।।

There is no doubt that worship of mortal gods
Subject to birth and death will ever give even little happiness,
Worship of birthless Lord with Amba, who is eternal are indeed fortunate,
And they gain the supreme happiness

ஜனனம், மரணம் இவைகளுக்கு உட்பட்ட தேவதைகளை பூஜிப்பதால் சிறிதளவு சுகமும் ஏற்படாது. அதில் சந்தேகம் கிடையாது . எவர்கள் பிறப்பு அற்றவனும், அம்பிகையுடன்

கூடியவனும் ஆகிய ஈசனை இந்த ஜன்மத்தில் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்களே பிறவிப்பயனை எய்தியவர்களாகி பரமசுகமான மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்

घटो वा मृत्पिण्ड: अपि अणुरपि च धूमोऽग्निरचल:
पटो वा तन्तुर्वा परिहरति किं घोरशमनम् ।
वृथा कण्ठक्षोभं वहसि तरसा तर्कवचसा
पदांभोजं शंभोर्भज परमसौख्यं व्रज सुधी: ।।6।

This is the pot, no, this is only mud, This is the earth, no , it is only atom,

This is the smoke, no, it is only fire, This is the cloth, no , it is only the thread,

Can all this debate ever serve as a remedy for horrible death?

You are only straining your throat unnecessarily by chanting logic!

Instead worship the lotus like feet of Shambu, Oh , wise one, and attain supreme happiness.

ஹே நிர்மலமான புத்தியுடையவனே! குடமோ, மண் உருண்டையோ, பரமாணுவோ, புகையோ அல்லது மலையின் மேல் நெருப்போ, வஸ்திரங்களோ அல்லது நூல்களோ பயங்கரமான யமபாதையை தடுப்பதற்கு சாமர்த்தியமுள்ளதாகுமா என்ன? தர்க்கத்தினால் வீணாக தொண்டையில் வலிதான் ஏற்படும். ஶம்புவினுடைய சரணாரவிந்தத்தை வழிபடு. சீக்கிரமாக பரமானந்த நிலையான மோக்ஷத்தை அடை

वक्षस्ताडन शङ्कया विचलितो वैवस्वतो निर्जरा:
कोटीरोज्ज्वल रत्न-दीप-कलिका नीराजनं कुर्वते ।
दृष्ट्वा मुक्ति-वधूस्तनोति निभृताश्लेषं भवानीपते
यच्चेतस्तव पाद-पद्म-भजनं तस्येह किं दुर्लभम् ।।65।।

Oh consort of Parvati! What is impossible for him, here, whose mind worships thy feet? Seeing him, Yama runs away, fearing another kick at the chest; The lights shining in those jeweled crowns, all the devas shows the offering of the camphor light, And the pretty bride called mukti, holds him in inseparable embrace, as soon as she sees him.

ஹே பவானிபதே! எவனுடைய மனம் உன்னுடைய பாதத்தாமரைகளை
பஜித்துக்கொண்டு இருக்கிறதோ அவனுக்கு இங்கு அடைய முடியாதது என்ன
இருக்கிறது? அந்த பக்தனை பார்த்தவுடன் யமன் மார்பில் உதை விழுமோ என்று அஞ்சி
ஓடிப்போய் விடுகிறான், தேவர்கள் தங்கள் கிரீடத்தில் பிரகாசிக்கின்ற மொட்டு போன்ற
ரத்தின தீபங்களால் தீபாராதனையை செய்கிறார்கள், முக்தி என்கிற பெண் ஆழத்
தழுவிக் கொள்கிறாள்

गुहायां गेहे वा बहिरपि वने वाऽद्रि-शिखरे
जले वा वह्नौ वा वसतु वसतेः किं वद फलम् ।
सदा यस्यैवान्तः करणमपि शंभो तव पदे
स्थितं चेद् योगोऽसौ स च परम-योगी स च सुखी ।।12।।

Be it in a cave, Be it in house, Be it outside, Be it in a forest,
Be it in the top of a mountain, Be it in water, Be it in fire,
Please tell, What does it matter, Where he lives?
Always, if his inner mind, Rests on the feet of Shambhu,
It is Yoga and He is the greatest Yogi and he will be happy forever..

ஒருவன் குகையிலோ, வீட்டிலோ, வெளியிலோ, காட்டிலோ, மலையின் சிகரத்திலோ,
ஜலத்திலோ நெருப்பிலோ வசிக்கட்டுமே. அவ்விதம் பல ஸ்தலங்களில் வசிப்பதால்
என்ன பிரயோஜனம்? ஹே ஶம்போ! நீயே சொல். எவனுடைய மனதும் (மற்ற
இந்த்ரியங்களுடன்) கூட எப்பொழுதும் உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்திலேயே நிலைத்து
இருக்குமேயானால் அது தான் யோகம், அவன் தான் பரமயோகீ, மற்றும் அவன்தான்
சுகத்தையுடையவன்.

नरत्वं देवत्वं नग-वन-मृगत्वं मशकता
पशुत्वं कीटत्वं भवतु विहगत्वादि-जननम् ।
सदा त्वत्पादाब्ज-स्मरण-परमानन्द-लहरी
विहारासक्तं चेद् हृदयमिह किं तेन वपुषा ।।10।।

Let there be births as a human being, as a deva, as a mountain, of forest animal, as a mosquito, cow or worm, as a bird or as any other. If the heart, here is ever given to sporting in the flood of

supreme bliss consisting of the contemplation of Thy lotus-feet, then what does it matter in which body one is born?

மனிதனாகவோ, தேவனாகவோ, மலை, காடுகளில் மிருகமாகவோ, கொசுவாகவோ, பசுவாகவோ, புழுவாகவோ, பறவையாகவோ, பிறப்பு ஏற்படட்டுமே. இந்த பூமியில் கிடைத்த எந்த ஜன்மாவிலும் என் மனம் இடைவிடாது உன்னுடைய தாமரை புஷ்பங்கள் போலுள்ள பாதங்களை த்யானம் செய்வதினால் உண்டாகும் ஆனந்த பிரவாகத்தில் விளையாடுவதில் ஆவலுள்ளதாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் எந்த ஶரீரமாக இருந்தால் என்ன?

गभीरे कासारे विशति विजने घोर-विपिने
विशाले शैले च भ्रमति कुसुमार्थं जड-मतिः ।
समर्प्यैकं चेतस्सरसिजं उमा-नाथ भवते
सुखेनावस्थातुं जन इह न जानाति किमहो ।। 9 ।।

Oh Lord of Uma, One gets into deep lake, or enters the lonely dangerous forest, or roams on a high mountains in order to gather a flower to worship thee. What a fool! Lo he doesn't know how to live in happiness here, offering unto Thee the single heart lotus, From the lake of one's own mind.

ஹே உமாபதியே! விவேகமில்லாத ஜனங்கள் புஷ்பங்களுக்காக ஆழமான தடாகத்திலும், ஜன நடமாட்டமில்லாத பயங்கரமான காட்டிலும், பரந்த மலையிலும் புகுந்து அலைகிறார்கள். தனது மனதாகிய ஒரு தாமரை புஷ்பத்தை உனக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு இருக்கும் இடத் திலேயே ஆனந்தமாக இருப் பதற்கு ஏன் ஜனங்களுக்கு தோன்றுவதில்லை? அந்தோ!

वटुर्वा गेही वा यतिरपि जटी वा तदितरो
नरो वा यः कश्चिद्-भवतु भव किं तेन भवति ।
यदीयं हृत्पद्मं यदि भवदधीनं पशु-पते
तदीयस्त्वं शंभो भवसि भव भारं च वहसि ।।11।।

Oh Lord Pasupati; Let one be a student, a house-holder, a monk, an ascetic or some other individual - of what use is it? O Shambhu! When the heart-lotus of a person becomes yours, You

would wholly become his, And help him to lift,
this heavy burden of life.

ஹே பவ! ப்ரம்மச்சாரியாலும், க்ரஹஸ்தானாலும், ஸன்யாஸியாலும், ஜடை வைத்த வானப்ரஸ்தனானாலும், வேறு யாராகவும் இருக்கட்டுமே, அதனால் என்ன ஆயிற்று? ஹே பஶுபதே! எவனுடைய ஹ்ருதயதாமரை உனக்கு வயப்படுகிறதோ, ஹே ஶம்போ! நீ அவனுக்கு வசமாக் ஆகிவிடுகிறாய். அவனுடைய பிறவிச் சுமையும் தாங்குகிறாய்

आद्याऽविद्या हृद्गता निर्गतासीत्-
विद्या हृद्या हृद्गता त्वत्प्रसादात् ।
सेवे नित्यं श्री-करं त्वत्पदाब्जं
भावे मुक्तेर्भाजनं राज-मौले ।।91।।

Oh Crescent-crested Lord! The primeval ignorance that used to live in my heart ,
From the beginning of time has disappeared by your grace.
And that knowledge Brahman, has taken its seat in the heart.
And so I meditate and adore on your lotus feet,
which brings auspiciousness and grants mukti.

சிரசில் சந்திரகலையுடன் பிரகாசிப்பவனே! உன் அருளால் அனாதி காலமாய் இதயத்திலிருந்த அஞ்ஞானம் அகன்றது. சிக்கலை அவிழ்க்கும் (ஆனந்தத்தை கொடுக்கும்) ஞானம் இதயத்தில் தோன்றிவிட்டது. ஐஶ்வர்யத்தை அளிப்பதும் மோக்ஷத்திற்கு இருப்பிடமானதுமான உன்னுடைய பாதத்தாமரைகளை தினந்தோறும் சேவித்து த்யானம் செய்கிறேன்